

Kære politikere

Med regeringens udspil "En del af fællesskabet" lægges der op til en række gode reformer af førtidspension og fleksjob. Men baseret på egne erfaringer er der enkelte ting ved udspillet, der bekymrer mig. Det er fair og fornuftigt, at der af både økonomiske og menneskelige grunde skal tøves med at give førtidspension. Til gengæld er jeg ikke glad for udsigten til at mennesker med funktionsnedsættelser, der i høj grad begrænser deres arbejdsevne, men som alligevel ikke er så handicappede at udsigten til beskæftigelse er ikke slet eksisterende, kan komme til at befinde sig på kontanthjælp eller tilsvarende de første 22 år af voksenlivet, mens dem, der måske blot er en lille smule mere handicappede let kan få en førtidspension allerede som 18-årige. Jeg har også altid følt stærkt med helt raske, men uheldige mennesker, som potentielt kan komme til være på kontanthjælp fra ungdommen til folkepensionen.

Førtidspensionist er bortset fra indsat og narkoprostitueret, den laveste sociale status man kan have, især hvis det ikke skyldes nedslidning efter et langt hårdt arbejdsliv. Derfor er der ingen, der bør komme på førtidspensions uden, at man kan sige, at i hvert fald de fleste rimeligt realistiske muligheder for at komme på arbejdsmarkedet er prøvet af. Alligevel er de økonomiske vilkår for førtidspensionister så meget bedre end for kontanthjælpsmodtagere, at det også for almindelige mennesker i længden er bedre end kontanthjælp.

Derfor er mit forslag, at der indføres en kvote for hvor længe man og skal! være på kontanthjælp eller ydelse af tilsvarende størrelse for at få førtidspension. Jeg foreslår 10 år. For man må nok sige, at hvis man i 10 år med god hjælp fra kompetente sagsbehandlere har gjort, hvad man kan for at komme i job, så må man nok sige at udsigterne til at komme i job er meget små, om ikke andet fordi det, vil være meget svært at overbevise en arbejdsgiver om at man duer til at arbejde.

Til gengæld må det også være rimeligt, at folk, der indlysende ikke kan arbejde, må vente 10 år med at komme op på den høje overførselsindkomst. Det betyder ikke at man skal sende dem i arbejdsprøvning, de slet ikke kan klare.

I det hele taget synes jeg, det er på tide at skille, spørgsmålet om man skal yde, for sin ydelse (som de fleste kontanthjælpsmodtagere skal) fra spørgsmålet om ydelsens størrelse.

For nogle år siden, fik jeg selv et underligt valg. Jeg var i en slags jobtræning på et bibliotek, jeg gjorde et ganske vist lille, men dog værdifuldt stykke arbejde, der måske ikke gjorde samfundet rigere, men bedre underholdt, så fik jeg pludselig et valg mellem at have fuldstændig frihed, og ganske betragteligt flere penge, eller at fortsætte med om ikke at knokle så dog, hver hverdag at yde en lille indsats til en mere beskedne ydelse. Sagt med andre ord: Min sagsbehandler anbefalede mig at søge førtidspension, hun mente at det ville gå glat igennem selv om, jeg dengang officielt intet andet fejlede end aspergers syndrom (i virkeligheden er det nok mere kompliceret). Selv om det ikke var særligt rart at indse, at man måtte formodes at være ganske uduelig til et job,

så var valget ikke svært. Kontanthjælp resten af livet var skræmmende. Min sagsbehandler fik ret, førtidspensionen blev hurtigt bevilliget af den borgerlige kommune.

Selv om jeg måske fik min førtidspension en kende for tidligt, så jeg meget meget taknemmelig for at jeg fik den. Det er f.eks. meget rart at have lov til at købe bolig. Selv om det kan synes utaknemmeligt at ikke være taknemmelig for at være sendt på livslang ferie, så ved jeg nu at det i længden ikke var godt for mig slet ikke at have noget at skulle gøre noget for pengene. For det første er det sjovere at kunne svare, " jeg arbejder på et bibliotek " , end " ikke noget " når man bliver spurgt: Hvad laver du nu? For det andet er det simpelthen ikke godt for mentaliteten, jeg er simpelthen blevet mere doven af, aldrig at skulle bestille noget. Desuden har jeg fået døgnrytme, der tit får mig til købe dagligvare i døgnkiosken frem for hos Aldi.

Jeg fortsatte ganske vist et stykke tid som frivillig arbejdskraft i et stykke tid, men i længden blev det for svært at motivere sig til at arbejde, når man viste at det ikke kostede noget at lade være.

I det hele taget tror jeg, at det er en god ide lade folk, der modtager overførselsindkomster arbejde for dem, i det omfang de kan, om ikke andet så for at legitimere, at de får disse ydelser.

Det bør kunne betale sig at arbejde, men det at vi en ydelse, til folk, der af den ene eller den anden grund ikke kan få fodfæste på arbejdsmarkedet betragter, der er tæt på at være lige så god, som det man tjene i et ordinært lavtlønnet job, ser jeg ikke som socialisme, men snarere som et udtryk for kulturkristen tankegang. Med andre ord samfundets måde at sige til mig: Du er værdifuld, selv om du ikke kan gøre os rigere.

Jeg vil mene, at man med en reform, der bygger på mine tanker kan få både mere social retfærdighed og spare penge og der er brug for begge dele.

Til sidst vil jeg bede jer tænke på at det længden kun giver mening at holde de ikke ydedygtige borgere i live, hvis man giver dem så meget at leve af at kan være glade for livet.

Hvis jeg en dag fik det ubehagelige valg mellem at skulle på kontanthjælp igen, eller ikke kunne blive behandlet for kræft og hjertekarsygdomme, ville jeg klart vælge det sidste.

PS: Hvis man vil have folk der allerede har fået bevilliget førtidspension til at arbejde, bør man give dem sikkerhed, for de ikke mister retten til førtidspension, såfremt de skulle vise sig kunne arbejde, for man kan jo miste job igen.

PS2) Med afskaffelsen af det den røde blok, kaldte fattigdomsydelserne kan det især for kontanthjælpsmodtager, der er gift med hinanden ikke længere betale sig at arbejde, derfor må om ikke afskaffe forsørgelsespligten for ægtefæller så dog lade være med at lade det spille ind når man uddeler ydelser. Tænk i det hele taget, hvad man kunne spare i kontrolomkostninger, hvis man ikke gav folk et incitament til give indtryk af at de bor alene, hvis de ikke gør. Det er desuden etisk betænkeligt at straffe socialt samliv økonomisk.

PS3) Det med at lave en minimumsydelse på 60% af dagpengesatsen er ikke en god ide, hvis man ikke samtidig vil lade den gælde for modtagere SU. For det er både uhensigtsmæssigt og moralsk forkert, at det bedre kan betale sig at være på et ressourceforløb, end på i helt almindeligt uddannelsesforløb.

PS4) I forbindelse med debatten om hvorvidt, det kan betale sig at arbejde taler man ofte om dagpengeperiodens længde, hvorfor ikke i stedet kigge kritisk dagpengenes størrelse. Jeg tænker at man måske burde lave en hybrid mellem dagpenge og kontanthjælp, således at man har kontanthjælpens størrelse, men med dagpengemodtageres rettigheder til formue. Jeg ved godt at dagpengemodtagere selv har betalt via a-kassen. Ikke desto mindre er vel også a-kasse bidraget, med til at nedsætte gevinsten ved at komme i arbejde. (Man skal naturligvis aldrig forhindre at folk tegne en 100 procent privat arbejdsløshedforsikring, hvis de vil.)

Det samme kan man i øvrigt sige om fagforeningskontingenter. Mon ikke det var på tide at staten gik ind og satte nogle lønninger i stedet for. Så kan man både undgå grov underbetaling og måske lønninger, der er så høje at konkurrenceevnen bliver helt ødelagt, samt det indlysende moralsk forkerte at, dem der ikke vil betale til fagforeningen, profiterer af andres " faglige " kamp. Skal S-SF gå med til det kræver det jo nok at de borgerlige går med til tiltag, der kan begrænse den økonomiske ulighed i forhold til valgkamp, der så vil opstå.

PS5) På en måde har jeg forståelse for 40-års tanken, ved de 40 vil man vel nok typisk tydeligt mærke at man er så fysisk fit mere som i de unge år, derfor kan det være en god ide at lade førtidspensionen stige med f.eks. 1000kr. når man bliver 40 år. Livet har lært mig at fremgang eller udsigt til den, er lige så vigtig som niveau i sig selv.

Jeg har selvfølgelig ikke altings løsen, men det er godt nok svært at hvordan en reform, der ikke bygger på mine tanker kan være god.

Mvh. 31-årige førtidspensionist Jensen.